

[Munch-Petersen.]

som de vel mener —, at de kun giver de arbejdsløse Kommunehjælp nogle Uger i Træk og saa undlader at give Kommunehjælp en Uge, for at de ikke til Stadighed skal faa Kommunehjælp. Det er en Maade, som i hvert Fald de arbejdsløse ikke er begejstrede for.

Sagen er jo den, at der ikke staar noget i Loven om, hvad dette Udtryk skal betyde, hvor lang Tid det er, og det vilde derfor være ønskeligt, hvis Socialministeren her vilde udtale sig om, hvordan dette Udtryk skal fortolkes, og ligeledes om, hvordan han mener, de forskellige Kommuner vil fortolke dette Udtryk, og hvordan Kommunernes Stilling vil blive. Thi Kommunerne har jo en Mulighed for i hvert enkelt Tilfælde at undtage de arbejdsløse, som modtager Kommunehjælp, fra Fattighjælps Virkninger, selv om de skulde falde ind under dette, at de „til Stadighed“ modtager Kommunehjælp.

De her foreslaaede Understøttelser af de arbejdsløse er ganske utilstrækkelige og giver langtfra det, som de arbejdsløse absolut maa kræve. Vi har her i Tinget stillet forskellige Forslag til Understøttelse af de arbejdsløse og ogsaa Kriseforslag paa andre Omraader. Vi har fremsat Krav om, at der maa sikres en Arbejdsløshedsunderstøttelse til samtlige arbejdsløse efter ganske bestemte Satser, og i Overensstemmelse med de arbejdsløses Ønsker er disse Krav fastsat til en Minimumsunderstøttelse paa 28 Kr. til Forsørgere og 21 Kr. til Ikke-Forsørgere pr. Uge — udredet af Staten, saaledes at Statskassen skal betale Differencen, hvis de Understøttelser, de arbejdsløse i Forvejen faar, er ringere end disse Satser, og skal betale det hele, hvis de arbejdsløse overhovedet ingenting kan faa ifølge den almindelige Lovgivning — og dernæst et Tillæg fra Kommunerne til Huslejhjælp og til Kontingenthjælp til Betaling af Kontingent til Arbejdsløsheds-kasserne.

Vi har, dengang vi fremsatte dette Krav, stillet det Spørgsmaal her i Tinget, om nogle af de ærede Medlemmer mener, at de arbejdsløse kan leve for mindre, eller de maaske mener, at de selv vilde være i Stand til at leve for mindre. Fra de fleste Sider fik jeg ikke noget Svar, fra en enkelt Side fik vi Bekræftelse paa, at det i og for sig var rigtigt, at de arbejdsløse ikke kunde leve for mindre. Men naar man er nødt til at anerkende dette — hvad enten man anerkender det stiltiende, eller man direkte

vil indrømme det —, hvorfor vil man saa ikke yde disse Beløb?

Vi har samtidig fremsat et Forslag om en øjeblikkelig Beklædningshjælp til de arbejdsløse. Vi kunde ogsaa godt have kaldt det Sommerhjælp, for det blev fremsat i Sommer. Men nu vilde det være mere naturligt at kalde det Vinterhjælp eller Julehjælp til de arbejdsløse. Der er en Tilbøjelighed til at tale om Juleforlig, og det ender vel ogsaa nok med, at man kommer til at betegne den Hjælp, som de arbejdsløse skal have ifølge det her foreliggende Lovforslag, som Julehjælp. Og det vilde i og for sig ogsaa være en rar Maade at søge at aflede Opmærksomheden fra, at en egentlig Julehjælp maa betyde en ekstra Udbetaling til de arbejdsløse.

Hvis man gennemfører det Forslag, vi har stillet, om Beklædningshjælp til de arbejdsløse til et Beløb af 100 Kr. for Familieforsørgere og 75 Kr. for Ikke-Forsørgere plus et Børnetillæg paa 25 Kr. for hvert hjemmeværende Barn, saa vilde dette i Øjeblikket kunne betragtes som en Julehjælp, som en vis øjeblikkelig Lindring i den Nød, som nødvendigvis maa herske i de Hjem, hvor man i Maanedsvis har lidt under Arbejdsløsheden.

De Krav, som saaledes er fremsat fra vor Side, er absolutte Minimumskrav, fordi de arbejdsløse ikke kan leve for et mindre Beløb. Man kan ganske vist ikke tilbagevise, at det kun er Krav, som hviler paa Eksistensminimumet, men alligevel vil man fortsætte den Sjoeverpolitik, man hidtil har ført...

Formanden: Jeg anmoder Taleren om at anvende mindre stærke Udtryk.

Munch-Petersen: Jeg citerede blot et andet æret Medlem.

Formanden: Heller ikke i Citatform mener jeg det er rigtigt at anvende Udtrykket.

Munch-Petersen: Vor Stilling til dette Lovforslag, sammenkædet som det er, maa være den, at vi er imod dette Lovforslag. Hvis det drejede sig om en Række forskellige Lovforslag, vilde vi i og for sig kunne stemme for Hjælpen til de arbejdsløse, fordi den dog giver de arbejdsløse noget, selv om dette langtfra er tilstrækkeligt, og giver det uden nogen Art af Retsvirkninger for de arbejdsløse. Men nu foreligger Bestemmelserne herom som Led i et Lovforslag, som samtidig fastsætter en Række prisfordyrende Foranstaltninger, som samtidig bestemmer, at den